

DISTRIBUȚIA ETNIIILOR ÎN ROMÂNIA

În urma recensământului din 1992, situația statistică a etniilor¹ (a minorităților naționale) în țara noastră este următoarea:

Români – 20.408.500 persoane;
Maghiari – 1.625.500 persoane;
Țigani (romi) - 401.100 persoane;
Germani – 119.500 persoane;
Ucraineni – 65.800 persoane;
Ruși-lipoveni – 38.600 persoane;
Turci – 29.800 persoane;
Sârbi – 29.400 persoane;
Tătari – 24.600 persoane;
Slovaci – 19.600 persoane;
Bulgari – 9.800 persoane;
Evrei – 9.000 persoane;
Croatii – 4.100 persoane;
Cehi - 5.800 persoane;
Polonezi – 4.200 persoane;
Greci – 3.900 persoane;
Armeni – 2.000 persoane;
Alte naționalități – 8.600 persoane;
Nedeclarați - 700 persoane.

Concluzia desprinsă de Comisia Națională de Statistică este aceea că, în perioada 1930 – 1992, populația minorităților naționale din România s-a diminuat de la 3.158.000 persoane la 2.401.000 persoane, cu 24 %. Cea mai importantă scădere s-a produs între 1930 și 1956 datorită sporului natural diferit și mai ales mișcărilor de populații care au avut loc în preajma și în timpul celui de al doilea război mondial, dar și în perioada imediată postbelică. Datorită conjuncturilor create, se produce o emigrație masivă a evreilor, germanilor, armenilor și grecilor. Tot în acest timp, în mai toată Europa, au loc schimburi de populații. Încă din 1940, în urma cedării unei părți a Dobrogei, dar și după război, au loc schimburi de populații cu Bulgaria.

Populația aparținând altor naționalități decât cea română s-a redus, în perioada 1930 – 1992, cu 757.000 persoane. Cea mai mare reducere, de 668.000 persoane, a avut loc între 1930 și 1955. A urmat o ușoară creștere, între anii 1966 și 1977, cu 206.000 persoane, datorită nivelului ridicat al fertilității, dar și reducerii sensibile a emigrației. Însă, între 1977 și 1992, populația minorităților s-a redus iarăși cu 159.000 persoane, îndeosebi datorită unei emigrări succesive ridicate în ultimii ani.

Din aceste motive, proporția populației care reprezintă minoritățile naționale s-a redus, de la 22,1 % (cât era la recensământul din 1930), la 14,2 % în 1956 și la 10,5 % în 1992. Aceste reduceri n-au fost omogene. Așa se face că numărul și proporția etniilor – altele decât cea română – în cadrul populației totale și în cel al ansamblului persoanelor aparținând minorităților naționale au cunoscut evoluții diferite.

Repartiția etnică a populației din Transilvania (1850, 1930)

DETALII	FĂGĂRAȘ		ȚINUT SECUIESC		SAȘILOR		TRANSILVANIA	
	1850	1930	1850	1930	1850	1930	1850	1930
Români	781791	1203046	54246	102167	207810	320650	1043650	1625863
Unguri	159396	319613	30397 5	440243	25063	68288	488434	828144
Nemți	49166	56887	1163	2399	141425	177738	151754	237024
Evrei	10644	45229	1042	10370	165	9725	11851	65324
Țigani	41114	41750	10025	11657	25244	16025	78383	69432
Alții	6935	9638	2464	1724	1544	4492	10953	15854
TOTAL	1049049	1676163	37291 2	568560	401261	596918	1823222	2841641

Sursa: L'histoire de la Transylvanie, Kopeczi Béla, 1992

MAGHIARII

Între 1930 și 1992, numărul maghiarilor a crescut cu 201.500 persoane (14,2%). Ponderea maghiarilor pe județe este următoarea:

În județul Harghita – 295.100 persoane (84,7 %);

În județul Covasna – 175.500 persoane (75,2 %);

În județul Mureș – 252.700 persoane (41,4 %);

În județul Satu Mare – 140.400 persoane (35 %);

În județul Bihor – 181.700 persoane (28,4%);

În județul Sălaj – 23,7%;

În județul Cluj – 146.200 persoane (19,9 %);

În județul Arad – 12,5 %;

În județul Maramureș – 10,2 %.

În județele Sălaj, Arad și Maramureș, populația de etnie maghiară este sub 100.000 persoane.

Față de 1930, populația de etnie maghiară a scăzut în 4 județe: Timiș, Arad, Hunedoara și Alba. A crescut însă în perioada 1930 – 1992 în județele: Maramureș (82,4 %), Covasna (50%), Satu Mare (47,6 %), Mureș (42,8 %) și Harghita (36,2 %).

În 1992 s-a înregistrat o creștere a ponderii populației maghiare față de 1930 în județele: Satu Mare – la 35% față de 31,6 %, în 1930; Sălaj – la 23,7% față de 23,1%, în 1930 și Maramureș – la 10,2 %, față de 9,5 %, cât era în 1930.

De asemenea, ponderea populației maghiare în populația urbană este următoarea: în județul Harghita – 79,5 %; în județul Covasna – 73,8 % și ceva mai mare de o pătrime în județele Mureș, Satu Mare și Bihor.

În 17 municipii și orașe situate în Transilvania, Crișana și Maramureș, populația de etnie maghiară reprezintă mai mult de jumătate din populația totală, iar în 10 dintre acestea depășește 80 %. Cele mai multe din aceste orașe sunt situate pe teritoriul județelor Harghita și Covasna, câte două în județele Bihor și Mureș și câte unul în județele Sălaj și Satu Mare.

În toată perioada de dinainte de 1918, dar și după aceea – chiar și în zilele noastre, populația de etnie maghiară s-a stabilit cu predilecție la orașe sau, în orice caz, în localități mari, întrucât a avut tot timpul o situație privilegiată.

GERMANII

Distribuția teritorială

Potrivit recensământului din 1992 germanii sunt concentrați îndeosebi în județele Timiș - 26.722 persoane, Sibiu - 17.122, Satu-Mare - 14.351, Caraș-Severin - 11.936, Brașov - 10.059, Arad - 9.392, Mureș - 4.588, București - 4.391, Hunedoara - 3.634, Maramureș - 3.416, Alba - 3.243, Suceava - 2.376, Bihor - 1.593, Cluj - 1.407, Constanța - 542, Olt - 472, Mehedinți - 391, Dolj - 300, Covasna - 252, Iași - 234, Galați - 218, Vâlcea - 218, Bacău - 204, Harghita - 199, Argeș - 184, Sălaj - 146, Neamț - 136, Tulcea - 135.

Structura populației pe sexe

Cu toate că la recensământul din 1977 se înregistra o proporție ridicată a persoanelor de sex feminin, în următorii 15 ani numărul acestora s-a redus mult, predominând născuții vii de sex masculin.

Evoluția structurilor după vârstă

Făcând o comparație între ultimele două recensăminte, din 1977 și 1992, se poate observa:

- a scăzut ponderea populației tinere (0-14 ani);
- s-a redus ponderea populației adulte (15-59 ani);
- populația vârstnică (60 ani și peste) a crescut în proporție foarte mare.

În concluzie, populația de naționalitate germană are o structură de rasă îmbătrânită, ponderea acesteia în totalul populației fiind mai mică față de armeni, greci, bulgari.

Fertilitatea populației feminine

Numărul femeilor cu 5 copii și peste este de 3,5%, iar numărul mediu de copii este sub nivelul care asigură reproducția simplă (cel puțin 2 copii).

Nivelul educațional

În perioada analizată, nivelul educațional al persoanelor de naționalitate germană a crescut permanent. Proporția germanilor care au absolvit institute de învățământ superior și secundar este de 81,1%, mai mare decât a românilor (71,8%).

La recensământul din 1992:

- proporția persoanelor cu studii superioare și secundare ce revin la 1000 de persoane în vârstă de 12 ani și peste este de 811, sensibil mai ridicată decât nivelul mediu de 717 persoane pe total populație;
- proporție scăzută de analfabeți (sub 1%);
- a scăzut numărul celor care au declarat ca limbă maternă germana (de 3,9 ori).

Sistemul de învățământ preuniversitar din România pe limbi de predare în anul școlar 1993/1994²

LIMBA DE PREDARE	TOTAL UNITĂȚI ȘI SECȚII	%	TOTAL COPII ȘI ELEVI	%
Total țară	28.941	100,0	4.286.083	100,0
Total minorități	2.867	9,9	234.749	5,5
Germană	302	1,0	19.690	0,5

- față de anul școlar 1992/1993 numărul total al unităților și secțiilor de învățământ a crescut cu 135 unități, iar cel al elevilor a scăzut cu 5.870
- manualele în limba germană se tipăresc din doi în doi ani
- în 1995 se inaugurează Liceul „Brukenthal” din Sibiu
- se înființează Academia Interculturală Transsylvania care are ca obiective³:
  - reducerea factorilor de tensiune și conflict în zone multiculturale, eliminarea ideilor preconcepute, a miturilor, precum și a diversiunilor interetnice și interconfesionale, prin aprofundarea cunoașterii reciproce autentice;
  - demontarea stereotipurilor legate de etnie și confesiune, prin contactul direct, nemijlocit cu elementele caracteristice celuilalt;
  - pregătirea unor generații de multiplicatori capabili de promovarea și dezvoltarea unor relații armonioase între comunitățile etnice și confesionale din regiune;
  - crearea unui cadru firesc de dialog între studenții de diferite naționalități și confesiuni prin conviețuirea directă;
  - întărirea conștiinței de identitate, prin îmbogățirea cunoștințelor despre alter și ego, reducând astfel pericolele prevăzute din crizele de identitate;
  - realizarea unei microcercetări pe baza observației coparticipative vizând mecanismele de renunțare la prejudecăți pentru extinderea acestora la grupuri mai mari;
  - realizarea studiului-pilot de aflare a rolului educației multiculturale în dezvoltarea interculturalității.

Religia

Din totalul populației de naționalitate germană (potrivit datelor din recensământul din 1992), s-au declarat:

CONFESIUNEA RELIGIOASĂ	NR. PERSOANE	PROCENT
romano-catolici	70.983	59,4
evangelici de confesiune augustină	27.313	22,9
ortodoxă	8.126	6,8
evangelici sinodo-presbiteriană	2.858	2,4
reformați	2.792	2,4
creștină după Evanghelie	2.223	1,9
greco-catolici	1.900	1,6
penticostali	500	0,4
bapțiști	438	0,4
advențiști	351	0,3
unitarieni	170	0,2
alte religii	1.334	1,1
atei și fără religie	198	0,2

Structura populației active

- populația activă a scăzut;
- populație activă îmbătrânită;
- ponderea bărbaților mai crescută în rândul populației active;
- în raport cu populația totală, gradul de participare la activitatea economică este mai crescut;

– în populația urbană, rata brută de participare la activitatea economică este medie;

– în populația rurală, rata brută mai redusă.

Relațiile dintre români și sași datează încă din secolul al XIV-lea. S-au întreprins numeroase cercetări lingvistice și istorice reciproce:

- în studiul „Entwicklung der wichtigsten Grundsätze für die Erforschung der rumänischen oder walachischen Sprache” (1843), Johann Karl Schuller susține originea germană a limbii române. Este combătut de George Barițiu și Ioan Maiorescu prin articole publicate în „Foaie pentru minte, inimă și literatură”⁴;

- teza originii celtice a limbii române susținută de Martin Samuel Mörkesch⁵;

- Michael Schuster, în 1883, studiază înrudirea limbii române cu albaneza, pe baza articolului hotărât⁶;

- 1842 - Stephan Ludwig Roth (preot luteran, rectorul liceului săsesc din Mediaș, executat de unguri în ziua de 11 mai 1849⁷), în articolul „Der Sprachkampf in Siebenbürgen”, susține că limba română este instrumentul general de comunicare pe întreg teritoriul Transilvaniei⁸;

- în periodicul german „Blätter für Geist, Gemüth und Vaterlandskunde”, Gött publică colaborări cu conținut istoric, etnografic și literar ale personalităților române: Asachi, C. Negruzzi, Kogălniceanu⁹;

- activitate culturală și științifică desfășurată în cadrul unor asociații. Cea mai importantă este ASTRA înființată în 1861, având printre membrii de onoare pe intelectualii sași J. K. Schuller, Eduard Albert Bielz, Michael Johann Ackner ș.a; aici se publică între anii 1898-1904 prima enciclopedie românească (3 volume) sub coordonarea lui Cornel Diaconovici¹⁰;

- un grup de cercetători români consideră că „cel mai mare serviciu pe care burghezia săsească l-a făcut cauzei românilor” este aportul săsesc la dezvoltarea presei române din Transilvania¹¹; colaborarea dintre tipograful Johann Gött și George Barițiu a dus la apariția publicațiilor „Gazeta de Transilvania” și „Foaie pentru minte, inimă și literatură”¹²;

- 1882 - Gött publică un articol în care protestează împotriva politicii de maghiarizare¹³;

- 1912-1913 - Georg Müller susține ideea așezării târzii a românilor în Transilvania. Este combătut în special de Silviu Dragomir printr-un studiu în care demonstrează anterioritatea prezenței românilor față de alte populații și faptul că românii beneficiau inițial de drepturile de oameni liberi, de care au fost deposedați ulterior¹⁴;

- Nicolae Iorga (membru de onoare al „Verein” în 1925) publică volume de documente din arhivele ardelenesti, colaborează cu Franz Zimmermann (directorul Arhivei Naționale Săsești din Sibiu)¹⁵; 1919 - prefătează broșura „Ce sunt și ce vor sașii din Ardeal?” - o prezentare a etniei săsești pentru publicul român și, totodată, o expresie a dorinței sașilor de a se integra în viața de stat a României¹⁶;

- în domeniul folclorului, numeroase interferențe ale preocupărilor învățaților sași și români. Johann Karl Schuller regreta faptul că învățații sași n-au fost primii care să remarce comorile literaturii populare române (studii, traduceri, culegeri de folclor românesc); în 1858 a publicat un studiu comparatist despre „Legenda Mănăstirii Argeșului” și a tradus balada „Miorița” în germană¹⁷.

Ascensiunea național-socialismului și tendințele de expansiune în SE Europei a acestuia, al doilea Război Mondial au dus la o oarecare distanțare între activitatea cultural-științifică săsească și românească¹⁸. Totuși, în ultimii 50 de ani colaborarea științifică româno-săsească a continuat în cadrul Centrului de Științe Sociale din Sibiu, Muzeului Brukenthal, revistei „Forschungen zur Volks und Landeskunde” ș.a.¹⁹

În secolul al XV-lea, ungurii au hotărât dispunerea sașilor de-a lungul hotarului de sud al țării, apoi și în nord-est, cu rol economic și de apărare, întărind prin aceștia provincia mărginașă a regatului Ungariei²⁰.

Aflați pe noile lor proprietăți, dar nu pe pământul lor de origine, sașii au înțeles că pentru a supraviețui trebuie să fie solidari, toleranți, dar mai ales flexibili.

Faptul că erau în mod paradoxal supuși liberi ai regilor Ungariei însemna un pericol iminent de asimilare cu populația maghiară. Deci, la vremea respectivă, păstrarea limbii, a culturii, a obiceiurilor însemna păstrarea identității. Stăpânii au încercat de multe ori să le impună limba maghiară, pe care mulți au trebuit să și-o însușească. De asemenea, i-au obligat să-și maghiarizeze numele, însă răspunsul a fost clar și ferm: mulți dintre copiii lor au primit nume biblice sau chiar latine. Românii, care până în secolul al XVI-lea au avut în Transilvania de azi un statut de supuși persecutați de stăpânire, erau vecinii lor, de aceea a existat nevoia stringentă de a învăța și limba aceasta. Astfel, comunitățile libere au supraviețuit, în cultura și vorbirea limbii germane din Europa centrală și a dialectelor zonale, acceptând cultura stăpânirii și manifestând înțelegere față de cea a populației autohtone²¹.

Între anii 1867-1914, ungurii au căutat, prin politica de maghiarizare forțată, prin invazia lor în Transilvania, Maramureș, Crișana, Banat și prin formarea de „coridoare” etnice, să modifice situația etnografică în favoarea lor. Acest plan nu a reușit decât în mică măsură, datorită rezistenței românilor și celorlalte naționalități²².

În aceste condiții, conducătorii Ungariei au încercat alt proiect: prin infiltrații puternice străine (ruteni, evrei ș.a.), să împestriteze populația Transilvaniei, Maramureșului, Crișanei și Banatului, ca să răpească românilor avantajul superiorității numerice și al masei lor omogene și compacte²³.

ȚIGANII

- Cea mai mare parte dintre țiganii adulți din România nu au nici o calificare, nici măcar pentru meseria tradițională (58%B, 85%F).
- Dintre cei angajați, 60% sunt necalificați, 1,8% nivel mediu sau înalt de calificare. În cazul restructurărilor de personal, au această etnie este foarte vulnerabilă.
- 38%B și 15%F sunt angajați.
- 16% (25%B și 8%F) sunt particulari.
- 25%B adulți și 70%F nu au o slujbă.
- 4%B și 2%F au ajutor de șomaj.
- 27% analfabeți (19%B și 27%F).
- 4,5% din adulți au liceul.
- Frecvența școlară - 50% din copiii între 7-10 ani.

- Nr. de persoane / cameră - 3,03% țigani / 1,29 total populație.
- În peste 10% din familiile de țigani, 5 sau mai multe persoane / cameră.
- 20% din familii au frigider; 44% cuptor cu gaz.
- 48% din gospodăriile de țigani au TV, 29% radio.
- 1992 - 80,9% dintre țigani se află sub pragul decent de sărăcie față de 42% din totalul populației.
- 63% se găsesc la pragul minim de subzistență - 16% din totalul populației.

Situația țăganilor din 1930 până în 1992:

AN	ȚIG./POP.	1930	1956	1966	1977	1992
Țigani		242656	104216	64197	227398	401100
Total		14280729	17489450	19103163	21559210	22700449

Repartiția țăganilor pe profesii:

Tip prof.	CUPLUL DE REFERINȚĂ			TOTAL POPULAȚIE ACTUALĂ	
	Bărbați	Femei	TOTAL	%	
Modernă	547 34,6	187 10,6	734 22,0	16,1	
Tradițională	116 7,3	11 0,6	127 3,8	3,9	
Nici o prof.	916 58	1564 88,8	2480 74,2	79,4	
TOTAL	1579	1762	3741	5968	

Famiile de romi în funcție de numărul de persoane:

1 - 2 PERSOANE	7,2%
3 - 4 persoane	16,8%
5 - 6 persoane	30,3%
7 - 8 persoane	21,5%
9 -10 persoane	10,0%
11 și peste	10,7%

UCRAINENII

Ucrainenii înregistrează o proporție majoritară a populației de sex masculin, deși în ultimii 25 ani, în etnia lor, a crescut numărul persoanelor de sex feminin. În 1992, ei au cunoscut o proporție mai ridicată de copii născuți vii de sex masculin decât românii. Au o structură de vârstă tânără: 26,1 % sunt tineri de 0-14 ani. Totuși, față de 1997, a scăzut ponderea tineretului, crescând, în același timp, ponderea populației ucrainene adulte (15-59 ani). Aceasta din urmă, însă, rămâne la un nivel de 15 %, ceea ce face ca, în 1992, ucrainenii să se încadreze în rândul populației tinere. Tot ucrainenii au și o proporție ridicată de femei cu un număr de 5 copii și peste (16,2 %). În 1992, ei au înregistrat un număr mediu de peste 2,5 copii pe o femeie care a realizat descendența finală, deci cu 0,5 peste nivelul ce asigură reproducția simplă.

În perioada 1977-1992, ucrainenii înregistrează un număr de 1,9 ori mai mare de absolvenți ai învățământului superior și o creștere semnificativă a absolvenților învățământului secundar.

De notat că 8,4 % din ucraineni sunt analfabeți, din care 2/3 sunt persoane de 60 ani și peste.

În populația urbană, rata brută de participare la activitățile economice este cea mai mare la ucraineni (51,1 %).

TURCII

Dobrogea, veche provincie istorică între Dunăre și Marea Neagră, a fost locuită în timpuri străvechi de geto-daci și sciți. Deci, sciții, au fost primul popor proto-turc (după Mihail Guboglu), care, sosind din Asia Centrală, a intrat în contact cu dacii. Prima mențiune despre prezența sciților în Dobrogea se află în opera lui Herodot. Și arheologul român Vasile Pârvan (Getica), relatează despre prezența sciților în această zonă.

Din secolul al III-lea Dobrogea a cunoscut invaziile popoarelor migratoare, cum ar fi goții, hunii, alanii, iar în secolul al VI-lea au apărut triburile slave. Dintre acestea, hunii aparțineau popoarelor turcice, însă ei n-au lăsat urme vizibile în Dobrogea. Un alt popor de origine turcă din Dobrogea au fost avarii, care au migrat din Asia și s-au așezat în zona Dunării mijlocii.

În secolul al VII-lea e.n. Dobrogea a făcut parte din primul țarat bulgar.

Începând cu secolul IX apar pe teritoriul Dobrogei primele popoare turcești propriu-zise: pecenegii, cumanii, tătarii, turcii selgiuchizi, iar apoi turcii otomani (osmalii). Primii care au sosit pe aceste meleaguri au fost pecenegii (anul 1048), urmați de uzii (anul 1064) și cumani (1067). Un alt grup de populație turcă stabilit în zonă este cel al tătarilor și al turcilor selgiuchizi.

Prima colonizare a Dobrogei cu triburi turcești de nomazi din Anatolia și tătarii din zonele nord-pontice a avut loc în secolul al XIV-lea când pentru prima dată au fost cucerite de otomanii conduși de Bayezid I Fulgerul, punctele strategice de bază ale Dobrogei: Enisala și Isaccea.

În anul 1393, turcii desființaseră complet Bulgaria și își continuau înaintarea către gurile Dunării, cucerind de la Mircea cel Bătrân toate ținuturile pe care acesta le stăpânea în dreapta Dunării. Tendința turcilor era de a înainta la nord de Dunăre către Europa de Mijloc, motiv pentru care s-au dat între turci și români o serie de războaie. În 1403, Mircea reușește să asigure autonomia și integritatea Principatului Munteniei.

După 1420, turcii recuceresc Dobrogea, care, până la 1876, a aparținut neconținut turcilor.

La începutul secolului al XV-lea Mehmed I a cucerit cea mai mare parte a Dobrogei. La jumătatea secolului al XV-lea Bayezid II cucerește Chilia și Cetatea Albă, integrând întreaga Dobrogea în Imperiul Otoman.

În 1500 sultanul Selim I a colonizat Dobrogea cu tătarii crimeeni, iar în secolul al XVII au fost colonizați tătarii nogai.

În anul 1843 populația turcă din Dobrogea a ajuns la 100.000 locuitori. Turcii s-au stabilit și dincolo de Dunăre, în celelalte provincii românești, astfel că la recensământul din 1899 erau:

	MOLDOVA	MUNTENIA	OLTENIA	DOBROGEA	ROMÂNIA
Total	1848122	2659517	1181243	267808	5956690
Turci	2632	10843	3540	5974	22989
De religie mahomedană %)	0,0%	0,1%	0,1%	15,6%	0,7%

La recensământul din 1930 erau:

	LOCUITORI	%
România	18057028	100%
Români	12981324	71,9%
Turci	154772	0,9%
Tătari	22141	0,1%

	LOCUITORI	ROMÂNIA	URBAN	RURAL
De religie mahomedană	285486	1,0%	1%	1%

În București erau 1220 locuitori de religie mahomedană (0,2%).

După ultimele recensăminte erau:

	1977		1992	
	Persoane	%	persoane	%
Turci	23422	0,1%	29835	0,1%
Tătari	23369	0,1%	24596	0,1%

În anul 1992 erau 55928, respectiv 0,2% persoane de religie musulmană pe teritoriul României.

În lucrarea Mareșalului Ion Antonescu - *Românii, originea, trecutul, sacrificiile și drepturile lor*, autorul menționează datele statistice din perioada 1850-1916:

După Mehmet Naci Onal situația turcilor și tătarilor din Dobrogea era următoarea:

POPULAȚIA	DOBROGEA VECHIE										DOBROGEA NOUĂ		TOTAL DOBROGEA	
	La 1850	%	La 1880	%	La 1900	%	Creșterea în 20 ani 1880-1900	%	La 1913	%	La 1916	%	La 1916	%
Români	18280	30,9	40499	27,5	125035	44,3	84536	7,0	216425	56,9	6608	2,3	223027	33,5
Turci	11340	19,1	16448	11,2	11508	4,4			20092	5,3	123848	43,2	143940	21,5
Tătari	11125	18	27906	19	28475	10,9	569	0,1	21350	5,6	11876	4,2	33226	5,0

ANII	POPULAȚIA TURCO-TĂTARĂ DIN DOBROGEA	OBSERVAȚII
1873/74 (36)	73.261	Dobrogea românească
1877 (37)	66.200	
1880 (38)	23.033	
1890 (39)	42.538	
1900 (40)	39.490	
1911 (41)	35.922	
1913 (42)	41.442	
1928 (43)	33.859	Doar pt. jud. Tulcea și Constanța; în Cadrilater erau 137.339
1930 (44)	172.865	Inclusiv Cadrilaterul
1966 (45)	40.000	
1977 (46)	46.410	

Numărul turcilor a crescut de două ori în perioada 1950-1992, datorită natalității ridicate. Proporția lor a rămas în toată perioada de 0,1% din populația țării. Numărul tătarilor a sporit constant în această perioadă, cu un ritm de creștere mai scăzut decât cel al turcilor, situându-se la nivelul de creștere al populației totale. La recensământul din 1992 numărul tătarilor a fost cu circa nouă mii mai mare decât în 1930, adică cu 58%, ceea ce a făcut ca proporția lor în populația totală să rămână de 0,15% din total.

În perioada 1993 - 1994 în învățământul preșcolar erau trei secții cu predare în limba turcă cu un total de 116 copii, iar cadrele didactice în aceeași perioadă numărau 7 educatoare. În anii următori au apărut patru manuale în limba turcă, cu un tiraj de 1600 exemplare, la Editura Didactică și Pedagogică. Sunt și elevi turci care învață în școli cu predare în limba română și studiază la cerere limba maternă. În 1993-1994 erau 1682 elevi (în 44 unități școlare cu un număr de 52 cadre didactice), împărțiți astfel: clasele I-IV – 949 elevi; clasele V-VIII – 707 elevi; clasele IX-XII – 26 elevi.

Lumea stăpânită de turci n-a fost propriu-zis turcită. Apartenența la Islam a favorizat doar spiritul specific turcesc, spirit seniorial, clădit pe baza perfecte egalități a tuturor oamenilor.

Sunt oameni care detestă munca; din instinct de autoconservare descoperă mijlocul de a-i pune pe alții să muncească pentru ei. Singurele munci pe care turcii le consideră nobile sunt agricultura și războiul.

Unii dintre turci cred cu tărie într-o unitate islamică, clădită pe asemănarea psihologică și uniformitatea tradițiilor, și nu pe credința religioasă.

Caracterul seniorial și orgoliul înăscut al seniorului vor continua să existe datorită tradiționalei conștiințe că reprezintă ceva superior față de populațiile stăpânite anterior. Turcul se simte absolut superior față de grecul familiar și mercantil, bulgarul grosolan, românul molatic, egipteanul slab și arabul lipsit de simțul realității.

Nu există popor islamic care să-i egaleze pe turci în privința însușirilor de conducători și de stăpânitori.

---

¹ Comisia Națională de Statistică, *Naționalitățile din România la recensământul din 7 ianuarie 1992*

² Elena Zamfir, Cătălin Zamfir, *Politici sociale. România în context european*, Editura Alternative, București, f.a., p. 174.

³ *Academia Interculturală Transsylvania*, <http://www.netsoft.ro/proeuro/ci/ait.htm>.

⁴ Camil Mureșanu, *Națiune, naționalism. Evoluția naționalităților*, Fundația Culturală Română, Cluj-Napoca, 1996, p. 213; apud G. Barițiu, *Ce limbă este limba română?*, în *Foaie pentru minte, inimă și literatură*, VI (1843), nr. 35, p. 273; I. Maiorescu, *Refuzarea părerii dlui I. K. Schuller despre germana origine a limbii române*, în *Foaie...*, X (1847), nr. 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21 și 22.

⁵ Ibidem, p. 213.

⁶ Ibidem, p. 213; apud Arnold Pancratz, *Der siebenburghische-sachsische Anteil an der rumanischen Geschichts - und Sprachforschung*, în *Forschungen zur Volks - und Landeskunde*, 1959, nr. 2, p. 35-38.

⁷ Ferenczy Gyorgy, *Golgota Transilvană*, 1941.

⁸ Camil Mureșanu, *Națiune...*, p. 213.

⁹ Ibidem, p. 218.

-
- ¹⁰ Ibidem, p. 219.
- ¹¹ Ibidem, p. 214; apud G. Em. Marica, I. Hajos, C. Mare, C. Rusu, *Ideologia generației române de la 1848 din Transilvania*, București, 1968, p. 45.
- ¹² Ibidem, p. 214.
- ¹³ Ibidem, p. 215.
- ¹⁴ Ibidem, p. 215-216; apud *Contribuții istorice privitoare la trecutul românilor de pe pământul crăiesc*, Sibiu, 1913, CIV + 347 p.
- ¹⁵ Ibidem, p. 216.
- ¹⁶ Ibidem, p. 216; apud Dr. Paul Philippi, Postfață la *Ce sunt și ce vor sașii din Ardeal?*, reeditare bilingvă Koln-Wien, 1969, p. 72; Michael Kroner, *Nicolae Iorga und die Siebenburger Sachsen*, în *Interferenzen*, p. 189-216.
- ¹⁷ Ibidem, p. 217; apud Anca Goția, *Preocupări ale cărturarilor germani din Banat și Transilvania pentru folclorul românesc în secolul al XIX-lea*, în *Studii de istorie a naționalității germane...*, vol. II, p. 254-262.
- ¹⁸ Ibidem, p. 220.
- ¹⁹ Ibidem, p. 220.
- ²⁰ Ibidem, p. 204.
- ²¹ *German...*,
http://www.lumeam.ro/html/german_intre_germani_sau_sas_intre_romani.html.
- ²² Romulus Seișanu, *Principiul naționalităților. Originile, evoluția și elementele constitutive ale naționalității*, Editura Albatros, București, 1996, p. 325-326.
- ²³ Ibidem, p. 331.